

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. P.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. A. N., advokátom so sídlom v P, proti žalovaným **1/ J. C.**, bývajúcemu v P., a **2/ M. C.**, bývajúcej v P., obom zastúpeným JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., o **zaplatenie 12.000,- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C 354/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. júna 2007 sp. zn. 5 Co 59/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy dovolacieho konania vo výške 1.974,- Sk k rukám advokáta JUDr. A. M., so sídlom v S., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 14. júna 2006, č.k. 28 C 354/2005-32 zamietol ako bezdôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ (ďalej len „žalovaných“) spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 12.000,- Sk s príslušenstvom, nakoľko na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že v predmetnej veci sa nejedná o ujmu, resp. škodu, ktorá by vznikla žalobcovi realizáciou predbežného opatrenia alebo samotným predbežným opatrením. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovaným trovy konania vo výške 8.551,- Sk do 15 dní.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 7. júna 2007 sp. zn. 5 Co 59/2006: 1. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, 2. výrok o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu na ďalšie konanie a 3. vyslovil prípustnosť

dovolania proti svojmu rozhodnutiu, lebo podľa jeho názoru ide o vec zásadného právneho významu. Výrok vo veci samej odôvodnil správnosťou skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie a navyiac uviedol, že ujma, ktorá vznikla žalobcovi, nevznikla predbežným opatrením, ale v dôsledku nerešpektovania predbežného opatrenia a pokuta znamená sankčný postih za neplnenie povinnosti a nie ujmu v právnom slova zmysle. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že v predmetnej veci je potrebné doplniť dokazovanie v súvislosti s účelnosťou vynaloženého cestovného právneho zástupcu žalovaných. Podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie o otázke, či podľa § 77 ods. 3 O.s.p. je pokuta uložená na základe právoplatného výkonu rozhodnutia predbežného opatrenia ujmou a či je daná príčinná súvislosť medzi nerešpektovaním predbežného opatrenia a jeho núteným výkonom v prípadoch, keď sa vo veci samej žalobe nevyhovelo, po právnej stránke rozhodnutím zásadného významu, a preto v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. proti tomuto rozsudku pripustil dovolanie.

Potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žiadal preto, aby dovolací súd napadnutý výrok tohto rozsudku zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť. Poukázali na to, že pokutu v exekučnom konaní pre nezastupiteľné alebo nepeňažné plnenie nikdy nemožno považovať za ujmu v zmysle § 77 ods. 3 O.s.p., pretože ide o sankciu, ktorá je v príčinnej súvislosti s nerešpektovaním vykonateľného súdneho rozhodnutia a nie s procesnými účinkami predbežného opatrenia pri dobrovoľnom alebo nútenom výkone jeho obsahu. Mali za to, že v súdnom spore medzi účastníkmi zavineným konaním žalobcu nedošlo k výkonu obsahu predbežného opatrenia, a preto v súvislosti s predbežným opatrením žalobcovi žiadna ujma vzniknúť nemohla.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. a § 238 O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

V odsekoch 1 až 3 ustanovenia § 238 O.s.p. sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon (bez ohľadu na povahu prejednávanej veci alebo predmetu konania) vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovolaním. V § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 O.s.p. pripustil dovolanie tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 odvolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

Na rozdiel od toho odseky 4 a 5 ustanovenia § 238 O.s.p., ktoré vo vzťahu k predchádzajúcim odsekom majú povahu špeciálnej úpravy a obsahujú výnimky z nich, vyjadrujú zámer zákona, aby určité rozhodnutia (buď so zreteľom na povahu prejednávanej veci alebo vzhľadom na určité špecifiká predmetu konania) neboli v dovolacom konaní prejednané. V § 238 ods. 4 O.s.p. vylúčil prípustnosť dovolania proti rozsudkom vydaným

vo veciach upravených Zákonom o rodine [s výnimkou rozsudkov o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, pozastavení ich výkonu, priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, určenie rodičovstva, zapretí rodičovstva a o osvojení]. V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Zámer, ktorý sledoval zákon tým, že z určitého dôvodu vylúčil možnosť preskúmania niektorých rozhodnutí v dovolacom konaní (§ 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) nemôže zmeniť alebo zmariť odvolací súd tým, že s poukazom na zásadný právny význam svojho rozhodnutia vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. vo výroku takého rozhodnutia, v prípade ktorého je prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku zo zákona vylúčená. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že na rovnakom právnom závere založil svoje uznesenie vo veciach, ktoré boli na ňom vedené pod sp. zn. 3 Cdo 234/2005, 3 Cdo 62/2006 a 3 Cdo 96/2006.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o peňažnom plnení 12.000,- Sk (na príslušenstvo sa neprihliada). Ide bezpochyby o prípad, na ktorý sa vzťahuje § 238 ods. 5 O.s.p. [výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (6. júna 2005) predstavovala sumu 6.500,- Sk (vid' § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 90/1996 Z.z. v znení platnom v čase podania žaloby), takže žalobcom požadovaná suma neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy (19.500,- Sk)]. Tým, že odvolací súd napriek tomu vyslovil prípustnosť dovolania, prekročil rozsah svojho zákonného oprávnenia založiť výrokom rozhodnutia prípustnosť dovolania. V dovolacom konaní preto na takto vyslovenú prípustnosť dovolania nebolo možné prihliadnuť. Dovolací súd vzhľadom na to otázku prípustnosti dovolania riešil bez zreteľa na výrok rozsudku odvolacieho súdu vyslovujúci prípustnosť dovolania [na tento výrok neprihliadal a vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania v ňom nebola (v súlade so zákonom) vyslovená]. Vychádzajúc z toho dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že napadnutým je rozsudok, ktorý nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. [nejde o zmeňujúci výrok rozsudku, dovolací súd v danej veci dosiaľ

nerozhodoval a nevyslovil záväzný právny názor, prípustnosť dovolania nebola založená (v súlade so zákonom) výrokom rozsudku odvolacieho súdu].

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Žiadna z týchto väd nebola však v dovolaní tvrdená a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie procesne neprípustné. Opravný prostriedok žalobcu preto odmietol (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní účastníci v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovaným priznal náhradu trov spočívajúcu v odmene advokáta za právne služby, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 a § 13 ods. 3 uvedenej vyhlášky vo výške 680,- Sk za jeden úkon právnej služby (ide o spoločné úkony dvoch osôb), vychádzajúc z hodnoty sporu určenej tarifnou hodnotou veci vo výške 12.000,- Sk. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby u dvoch spoločne zastúpených osôb potom činí 1.360,- Sk (680 x 2) a spolu s DPH 1.618,40 Sk (1 360 + 258,40), čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. vo výške 178,- Sk x 2 = 356,- Sk) predstavuje spolu 1.974,- Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. januára 2008

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Klaudia Vrauková